

OCUPAȚIILE LOCUITORILOR DIN ALBEȘTI-MUSCEL REFLECTATE ÎN CATAGRAFIA DIN 1838

FLORENTINA COJOCARU
RADU GAVA

Atestată documentar în hrisovul din 19 ianuarie 1572, prin care domnitorul Alexandru Mircea Voievod întărea unor moșneni ocine în Berevoiești, printre martori fiind și „Oancea din Albești”¹, localitatea Albești de Muscel situată la numai 7 km de Câmpulung, renumită prin îndelungatele tradiții de valorificare a calcarului numulitic, folosit la zidirea celor mai importante construcții monumentale ale Țării Românești (Curtea domnească de la Argeș, Curtea domnească de la Târgoviște, Mănăstirea Curtea de Argeș, Palatul Mogoșoaia și cel de la Potlogi)², se reliefează sub aspectul economic, social și demografic și în Catagrafia din anul 1838, (filele 129-132 și 145-150).

La data întocmirii Catagrafiei, Albeștii făceau parte din Plaiul Nucșoarei, alături de satele: Stănești, Părești, Carșori, Poinărei, Corbi, Nucșoara, Secăturile, Slănic Pământeni și Ungureni, Berevoiești-Pământeni și Ungureni, Albeștii cuprinzând și Căndeștii era și reședința Plaiului³.

Centralizarea elementelor oferite de această statistică, ne introduce în sfera preocupărilor locuitorilor de aici, aspectele privind constituirea unor ocupații, starea materială, socială și spirituală a locuitorilor putând fi raportată și la datele oferite de lucrările de referință tipărite la sfârșitul secolului al XIX-lea și începutul secolului al XX-lea: Alessandrescu C. - Dicționarul geografic al județului Muscel, București, 1893, Marele dicționar geografic al României, București, 1898, Dicționarul statistic al României, București, 1915, monografiile istorice elaborate de C. D. Aricescu și Ioan Răuțescu.

Sub aspect demografic, situația la 1838 se prezenta astfel: în comună coexistau 87 familii cu 86 capi de familie bărbați și o femeie văduvă (cap de familie), iar populația totală era de 420 locuitori, 212 bărbați și 208 femei. Din totalul locuitorilor numai 7 ating vârsta de 70 de ani, 5 vârsta de 80 de ani, 2 vârsta de 90 de ani și unul singur, tatăl lui Stanciu pe nume Nițu, văduv, avea respectabila vârstă de 100 de ani.

Centralizarea datelor demografice ne-au permis de asemenea, evaluarea lor și din punct de vedere al densității numărului de membrii din familie, astfel că, putem

¹ DIR, sec. XVI, vol. 4, doc. 62, p. 58.

² Valer Butură, *Etnografia poporului român*, Cluj-Napoca, 1978, p. 374.

³ *Catagrafia 1838*, p. 150.

remarca 27 de familii ce au 6,7,8 și 10 persoane, restul încadrându-se între 2 și 1 persoane.

Situația contribuabililor înregistrează 69 birnici, 4 patentari, 5 sudiți, 1 mânăstirești și un plătitor, scutiți fiind de plata impozitului: preotul, cei doi țârcovnici ai comunei, văduvele și locuitorii care depășesc vârsta de 70 de ani, precum și cei nevolnici.

Sub aspect social existau 70 familii de moșteni și 16 familii de clăcași, acestea din urmă fiind improprietărite după 1864, pe proprietatea satului Berevoiești⁴.

Tot sub raport informațional consemnăm datele de interes economic, legate de ocupațiile locuitorilor.

Remarcăm în acest sens, preocupările locuitorilor legate de agricultură și creșterea vitelor, ocupații determinate de condițiile geografice, existența terenurilor pentru agricultură, a livezilor, fânețelor și pădurilor acoperite cu fag, mesteacăn, anin, plop etc. precum și stăpânirea munților Boldu, Voivoda și Obârșa de către comună.

În acest sens, statistica consemnează 250 pogoane de pământ care se cultivau, precum și existența pentru necesitățile casnice a 46 cai, 148 boi, 175 vaci, 402 oi, 90 capre, 143 rămători, 16 stupi, 1275 pruni și 32 alți pomi fructiferi.

Meșteșugurile și celelalte ocupații sunt legate de necesitățile vieții pe de o parte, iar pe de alta, se leagă de zona geografică și de necesitatea valorificării materiei prime de aici: lemn și piatră.

Astfel, în număr impresionant sunt consemnați dogarii 34, amintiți și mai târziu, la 1893 în Dicționarul Județului Muscel și în Marele dicționar geografic din 1898, meșteșugari care nu mai sunt menționați la 1915 în Dicționarul statistic al României care avea la bază recensământul din 1912⁵.

De asemenea, remarcăm existența a 22 muncitori plugari, 14 pietrari, 4 cărauși, 3 herestragii, 2 căldărari, 1 rotar, 2 țârcovnici și un morar.

Succinta analiză a datelor statistice relevă condensat varietatea ocupațiilor locuitorilor din Albești, ponderea unor ocupații în contextul economic (agricultură, pomicultură, creșterea vitelor, dogărit și pietrărit), situația demografică a localității, date interesante legate de onomastică precum și interesul deosebit al comanditarului pentru contribuabil.

⁴ C. Alessandrescu, *Dicționar geografic al Județului Muscel*, București, 1893, p. 7-8.

⁵ *Dicționarul statistic al României*, București, 1915, p. 604-605.